

Մ Ե Ղ Ք Ի Շ Ո Ւ Շ Ա Ն Ն Ե Ր Է Ն

Մ Ի Ա Ն Ձ Ն Ո Ւ Հ Ի Ն

Ձափկե՛ Ձափկ, օարիներ երկար,
 Ռմբու՛ ետին, լուռ մեղասանին,
 Քարերուն վրայ կոյսն ասուածարեալ,
 Յիսուսի սիրոյն ծընդագրե՛ր էր յար,
 Փորձելով հագնիլ երազն իր խորունկ,
 Մաքու՛ր կուսութեան:

Հեռու աշխարհէն, օակաւին պարման,
 Հոն էր բերուած ան,
 Խորն իր հոգիին ճըմելու համար
 Մաղիկը մեղփին, թերթերով հազար:

Հաւասարիմ միտս իր պարսփերուն սուրբ,
 Կը սիրէին զինք ուխտակիցներն իր,
 Բոլորն անխըսիր,
 Իսկ ապաստուհին իրեն էր յանձնե՛ր,
 Վանքի դարպասի միակ բանալին:

Բըլուրին վրայ խորհուրդ մը ինչպէս,
 Մենասանն էր հոն,
 Բռնուած խօկէ մը երանական,
 Նայելով անհուն հորիզոններուն,
 Մաքու՛ր ու խաղաղ:

Հեռու աշխարհի ժըխորէն, տիղմէն,
 Կ'անցնէին օրերն միանձնուհիին,
 Ուղղած իր հոգին Աստուծոյ փառքին,
 Կը տենչար ուժգին,
 Որ կոյս մընային սէրերն իր բոլոր,
 Իղձերն կաթոգին:

Թափառող հովեր, բոյրեր անտառին,
 Երբեմն սակայն կը վերբերէին
 Մըսածումներն բոց օրերու անցեալ,
 Փոխելով արիւնն իր բորբ գինիի:

Ահա տունն իրենց, հեռաւոր անուրջ,
 Որուն բակին խոր կը բացուէր խաւաղ
 Թըթենին փարթամ,

Եւ որու շուփն՝ կը նըստէ մայրն իր,
Որ հիմա չըկայ:

Յետոյ պարմանն այն, խոխոս ու աղուօր,
Պասկերը որուն տարիներ երկար,
Իր աչհերուն դէմ, խորն իր հոգիին,
Տեսիլք մը ինչպէս հողերէն բըխած,
Կը մընաւ կախուած:

Կ'ուկընդէր յահախ թախծոտ մեղեդին,
Հովին, թըռչունին
Եւ իր սուրբ շրթներ կը մըրմնջէին
Շեւով մըսերմիկ,
— Թէ մարդն էր ծընած սիրելու համար:

Գեղեցիկ էր ան, աչհերով պայծառ,
Որոհ իր մարմնի խորհուրդին վըրայ
Ջահերու նըման կ'այրէին խաղաղ,
Բաւելով երազ ու բաւելով մահ:

Գարնան օրերուն,
Երբ դաւտ ու անտառ կը հագնէին բոց,
Եւ անման դողով կը ծոցուրէին
Հունները ոսկի,
Ան իր ներս կ'ըզգար դողեր անծանօթ,
Ալիք առ ալիք,
Երակներն ի վեր յուշիկ բարձրացող:

Աղօթքի, խոկման պահերու դիմաց,
Խորն իր հոգիին,
Կը դողար յահախ համն այս աշխարհին.
Ո՞ր մանկանացուն կ'ըցերէ փախչիլ
Ըզգացումներու գիրէն արիւնտ,
Ո՞վ է յանդգներ,
Բանալ երկնի դուռներն ադամանդ,
Առանց մորթելու սիրոյ աղանձին:

Օր մ'ալ իդներու փոթորկումին մէջ,
Պարտուած ու քրքուտ,
Պատեց ֆողն օրհնեալ,
Չոր Տիրոջ համար կրել էր ուխտած,
Եւ մենաստանէն զաղտնի խոյս տուաւ:

Լուսրնկայ գիւեր,
Որ պատանձ մ'յնչպէս կը բացուէր խաղաղ,
Միանձնուհիի այլերս մեռած
Երագին դիմաց:

Հեռուն՝ լոյսերու ծովի մը ներքեւ,
Քաղաքն էր մեղի,
Եւ միանձնունին,
Քաշուած ըսուէրէն սիրոյ եւ մահուան,
Կ'երթար հեւ ի հեւ,
Իր մերկ ուսերուն վըրայ կը ծըփար,
Որան մագներուն,
Դրօժ մը ինչպէս այլերս լըմուած:

Անցան տարիներ,
Մեղի քաղաքի դարպասներէն ներս,
Իր մօտն էին միշտ ցերեկ ու գիւշեր,
Ծանօթ, անհանաչ կընակըրկիւսներ,
Հապտերին վազող թիթեռներու պէս:

Ամէն նոխութիւն եւ ամէն բարիք,
Կը տեղար իր շուրջ,
Բեհեղն ու ոսկին, քարեր քանկագին,
Գորգեր, դիպակներ, բարձր ոսկեհոտ,
Մանեակ ու բիրտել:

Օրերու հետեւ,
Կը բաշխէր մարմնի գանձերն իր առաս,
Փըրփրացող գինի, շրթներուն ծարաւ:

Անցնող տարիներ,
Կ'առնէին սակայն, ինչ որ ինք ունէր,
Իբրեւ քարմութիւն, իբրեւ շող ու գեղ:

Ձանձրացած, յոգնած աշխարհէն այս սոս,
Վընարելէ վերջ տուին իր մարմինին,
Կ'ուզէր որ մորէն բացուէին խաղաղ,
Դուռներն զըթութեան իր խեղճ հոգիին,
Ձի մարդ մեղի մեղի, գայթումէ գայթում,
Կը մըսածէր ան,
Կը վերադառնար աւագանին սուրբ,
Իր մեծ բըխումին:

Իրիկնադէմին,
Հետքերուն վըրայ մեռնող արեւին,

Կին մը հերարձակ,
Կը փախչէր մեղքի ոստանէն արագ,
Խորն իր հոգիին, արիւն, ապաւաւ.
Հեռուէն լուսինն՝
Իրեն կը նայէր ծիծաղով անվերջ:

Երկար էր ուղիւն,
Ու դողդոջ մարմինն միանձնունիւն,
Տարիներ առաջ նամբայէն այդ նոյն
Սնցեր էր թեթել, այժմ իր ոտներուն՝
Կարծես հալեցուած կապար են թափեր:
Բըլուրին վերել, նաւու մը հանգոյն
Մենաստանն էր հոն,
Մարդոց մեղքերու ջուրերուն վերել
Բացած իր թելեր:

Զառիթափէն վեր, կինն այդ մեղաւոր,
Կ'երթար հել ի հել,
Բայց իրեն կուգար թէ բաց էր երկինք
Իր գըլխուն վերել:

Վանքի դարպասին առջեւն էր հիմա,
Խոնջ ու վարանոց,
Տառա մասներն իր զանգակի կապին,
Ու հընչեց ուժգին.
Իրեն կը թուէր թէ կը գոռային
Պըղինձներ հազար,
Ու երկինքներէն կը թափէին վար,
Դիւր արիւնոց կոյսերու խաբուած,
Երազներ մոխիր ու սէրեր այրած:

Յետոյ կը բացուէր գուռն մենաստանին,
Գիրքի մը պէս լայն,
Եւ որու մուտքին կը կենար խաղաղ
Կին մը լուսածել,
Շըրթներուն՝ ժըպիս, աչներուն՝ արցունք:

Հրեւսա՞կ էր թէ կին,
Որ կեցած այսպէս կը նայէր իրեն,
Կարծես երկընքի դուռներէն ոսկի,
Կը մըսածէր ան,
Խայթերուն ներքեւ յուրերու անցեալ:

— Ես կոյս Մարիամն եմ, Մայրը Յիսուսին,
Քու մեկնումէդ վերջ,
Աստուած զիս դիպեց որ տեղըդ լիցնեմ:

ԵՂԻՎԱՐԴ